

[Indenrigsministeren.]

der kommer ud for Arbejdsløshedens Ulykke, kan blive hjulpet indenfor den Begrænsning, som det Mindstemaal sætter, som maa skaffes for at holde Hjemmene oppe.

Naar der nu her foreslaas Laan til et samlet Beløb af, vil jeg antage, mellem 3 og 4 Mill. Kr. og det ærede Medlem saa møder dette med at sige, at Tidspunktet er uheldigt valgt, og henviser til, hvor mange arbejdsløse der for Tiden findes, saa siger jeg til det ærede Medlem: Se bort fra Tidspunktet, thi det kan efter min Mening ikke være gunstigere. Det ligger nemlig passende forud for den Periode af Aaret, som er den bedste Arbejdstid og derfor er den Periode, i hvilken der bedst appelleres til denne ekstra Ydelse, for at de fornødne Midler kan være til Stede, naar Arbejdsløsheden paa ny stiger og Vinterkulden holder sit Indtog. Jeg tror ikke, der kan tænkes noget gunstigere Tidspunkt end det nuværende, umiddelbart forud for, at Aarstidens Muligheder paa ny melder sig til Gunst for Arbejdes Igangsættelse. Jeg tror ikke, der kan findes et bedre Tidspunkt, og jeg haaber ogsaa paa, at det ærede Medlem vil medarbejde til, at dette kan udnyttes, saaledes at man i de kommende 30 Uger fra den 1. Juni i Aar kan faa tilvejebragt pr. Medlem indenfor de enkelte oprettede Krise-kasser et Beløb af 15 Kr.

Nu siger det ærede Medlem, at i Forvejen tynger Kontingenterne overordentlig haardt. Det ærede Medlem skildrede, hvorledes ogsaa arbejdsløse maatte betale Kontingent, og disse Skildringer er utvivlsomt rigtige, Kontingenterne tynger haardt. Det bør for det ærede Medlem være en yderligere Tilskyndelse til, at vi i Fællesskab søger at naa til at lette denne Kontingentbyrde ved at faa Arbejde sat i Gang, selv om de, der kommer i Arbejde, skal afse noget af deres Løn for at bringe de Kammerater i Arbejde, der hidtil har maattet leve af Understøttelse. Jeg tror, det ærede Medlem skulde have sin Opmærksomhed henvendt paa den Betydning, som den tilbageværende Del vil faa, naar Kontingenterne saaledes ned sættes.

Men naar det ærede Medlem i denne Forbindelse taler om, at det samlede Kontingent til Arbejdsløsheds-kasserne nu har saadan en Størrelse, at det vil blive 25 Mill. Kr. indenfor et Regnskabsaar, saa maa jeg rigtignok sige, at saa tror jeg, det ærede Medlem er fejl afmarcheret; thi da jeg sidste Gang søgte Oplysninger om disse Forhold, da laa der et Kontingent i Arbejdsløsheds-kasserne, som forudsatte et samlet Beløb

af ca. 12, maaske 13 Mill. Kr., og at en Forhøjelse skulde have fordoblet disse Ydelser, derom tror jeg slet ikke der er Tale. Men skulde dette nu være Tilfældet, ja, saa er Konsekvensen deraf jo blot denne, at Stat og Kommune tilskudsmæssig maa yde væsentligt mere end det, vi under Behandlingen af den sidste Arbejdsløshedslov havde regnet med, og det viser jo netop, at Loven er indrettet saaledes, at ogsaa Stat og Kommune under enhver Udvikling paa dette sørgelige Omraade maa følge Trit og yde deres Bidrag.

Jeg gentager, vi kan ikke paa ny glide ind i de Tilstande, vi i denne Vinter har gennemløbet. Byrden deraf kan ikke bæres paa de Skuldre, som den har været læsset paa gennem de seneste Maaneder. Parterne maa, saaledes som jeg fra denne Plads saa tidt har sagt, søge tilvejebragt Arbejdsvilkkaar her i dette Land, som gør, at Arbejdet kan komme i Gang. Man maa ikke stille større Krav til Produktionsafkastningen, end denne er i Stand til at bære; man maa fra alle Sider lære at forstaa, at dette er umuligt, og at man ikke fordelingsmæssigt maa stille Krav om større Andel end den, der med Rimelighed kan tilkomme een uden at forfordele andre Produktionsfaktorer. Man bliver nødt til her at foretage en Tilrettelægning, en Nedsikring, hvis det hele skal komme i Gang, og gør man ikke det, ja, saa bliver Foranstaltninger af den Karakter, som her er foreslaaet, ganske tvingende nødvendige, hvis ikke den kommende Vinter skal frembyde en Nødstilstand og dermed følgende økonomisk Ulykkestilstand, som siger Sparto til det, vi er kommet igennem i de seneste Maaneder. Saa alvorlig er Situationen, at jeg synes, man fra alle Sider skulde medvirke til at tilrettelægge, hvad der kan afbøde Stødet, som maaske vil komme. Først og fremmest burde man bestræbe sig for fra alle Sider — og først og fremmest naturligvis fra de to Sider, som her er Hovedfaktorerne, Arbejdsgivere og Arbejdere — at nedstemme sine Fordringer saaledes, at vi kunde faa Produktionen i Gang.

Jeg takker for Modtagelsen af dette Lovforslag. Jeg skønner dog, at der i 3 Partier er Villie til en Forhandling paa dette Grundlag. Jeg haaber, denne Forhandling i den forholdsvis korte Tid, der er tilbage, skal føre til et Resultat, og jeg haaber ogsaa, at det ærede Socialdemokrati med god Villie til at naa en Løsning paa det her givne Grundlag vil deltage i disse Forhandlinger.